

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÒDICH SATIRICH

GUMORISTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

SONARÀ AL MENOS VES ESQUELLOTS CADA SEMANA

10 cèntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 cèntims

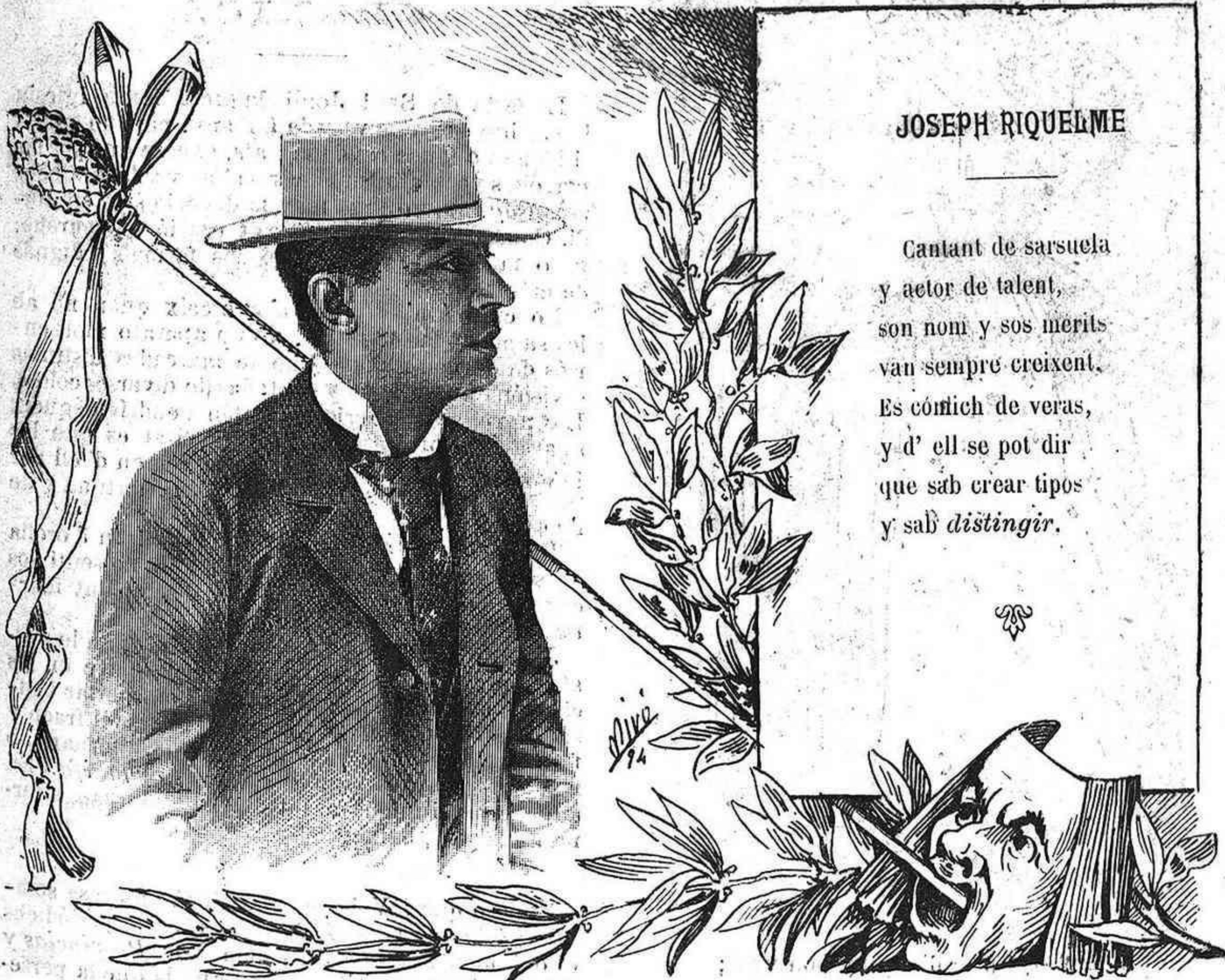
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas,
Cuba y Puerto-Rico, 4.—Estranger, 5

CAPS DE BROT

JOSEPH RIQUELME

Cantant de sarsuela
y actor de talent,
son nom y sos merits
van sempre creixent.
Es còmic de veras,
y d' ell se pot dir
que sab crear tipos
y sab *distingir*.

—Apa, lluny d' aquí y bon vent;
anèusemen de la vora....
¡Gracias á Deu que han marxat!
¡Gracias á Deu que son fora!

CRÓNICA

La festa de Sant Jordi la santa mare Iglesia la celebra sols una vegada á l' any; pero en altres sitisque no tenen res de sagra, encare que per las personas poch afortunadas resultan verdaderament *reconsagrats*, no para may la devoció á n' en Jordi. Confesso que no he tingut ocasió de veureho; pero m' ho asseguran personas formals y dignas de crèdit.

Lo culto á n' en Jordi s' exerceix quan no ab los salms de las 48 fullas, ab un aparato molt curiós de forma rodona que te marcadas distintes divisions numeradas y pintadas de diversos colors. Los navegants anteriors á Colón pendrian aqueix aparato per un astrolabi, y la veritat es que las personas que avuy l' usan se serveixen d' ell per navegar pels mars procelosos de la fortuna y de l' adversitat.

Per lo demés al infelis Jordi li estiran l' orella sens compassió, sent molt raro que no senti los crits que dona qui podria evitarli semblant martiri.

Ja sé jo que 'l vici funest del joch, quan lo desallotjan dels garitos acostuma á refugiarse en los circuls aristocrátichs. Si no li deixan portar brusa, ni gech, es molt capás d' enfrascarse 'l frach y ferse socio actiu de tal ó qual cassino, alternant ab las personas més escullidas de l' *ayga-lifa*. En aquest cas viu molt mes tranquil que quan alterna ab la gent baixa.

Suposo que á Valencia succehirá una cosa semblant á lo que passa á Barcelona, quan periódichs d' opinions tan oposadas com *Las Provincias* y *El Diario mercantil* sostenen que ja que la perse-

cució del joch resulta completament inútil valdria més tolerarlo, subjectantlo á certa reglamentació y á certs impostos.

Aquest sistema tindria quan menys la ventatja no poch considerable de deixar á salvo 'l prestigi de las autoritats que avuy venen obligadas á perseguirlo, y que no sempre ho fan ab la deguda tenacitat, per alló de que *altre feyna hi ha*.

Després de tot, la *Lotería nacional* ¿qu' es mes que un joch d' atzar organiat, sostingut y monopoliat pel mateix govern que té al seu càrrech la vigilancia pel cumpliment de la ley? ¿Per ventura las prescripcions del Códich que prohibeixen lo joch no son perfectament aplicables á la *Gran ruleta nacional*?

* *

En las carreras de caballs se juga també á la descarada y aixó qu' en aquesta classe de travessas lo guanyar y 'l perdre ja no sols depen del atzar, sino que algunas vegadas fins pot determinar-se mediant la connivencia dels que corren.

Y á pesar de tot las autoritats arronsan las espalllas, com dihent:—Y bé: deixemho corre.

Lo mateix passa en los frontons. A Madrit n' hi ha dos ó tres (dos ó tres *frontons* y un sol *afront*, com deya aquell) en los quals cada dia s' hi juga y s' hi fan travessas, per un valor considerable.

Aquí no 'n tenim més qu' un (per ara) y dos vegadas á la senmana (á lo menos), los pelotaris no jugan sols ab la pilota sino ab lo cor dels aficionats á las apostas, que van augmentant de dia en dia. Ultimament se parlava de un jove al qual la festa li havia costat la friolera de dos mil duros. Es aquesta una manera com qualsevol altra de quedar-se blau, fins apostant pels blanchs.

* *

Digne es de notarse qu' entre 'ls concurrents al nostre Frontón s' hi veu sempre negrejar la sota-na de un que altre eclesiástich. No anirán á l' ópera, ni á la comedia; no anirán al teatro á admirar primors lírichs ó literaris, perque aixó seria mal vist; en cambi allá ahont la pilota determina qui ha de guanyar y qui ha de perdre no tenen cap inconvenient en assistirhi... y fins crech que son molt capassos de jugars'hi algunas *missas*.

Los individuos de l' associació dels pares de familia, los membres de la *Fulla* tenen també una preferencia extraordinaria per aquest espectacle, contribuhint ab entusiasme al foment de las apostas, que per lo vist una cosa es perseguir qualsevol frasse una mica alegre estampada en un periódich, y un' altra cosa molt distinta pelarse mutua-ment els quartos.

Aixís vá 'l mon.

Si no existissen á cada punt aquests contrasentits; si tots los homes fossen serios, rectes y justos ¿á que quedaria reduhida la divertidissima comedia humana que avuy tant ens ajuda á viure ab l' infinita varietat dels seus cómichs incidents?

* *

A la vista tinch, per exemple, una carta de Manila, suscrita per un constant lector de *La Esquella*, en la qual me dona compte del gran efecte que va produhir allí 'l telégrama del marqués de las Cinquillas, encaminat á fomentar la pelegrinació obrera, oferintse á costejar lo viatge á 20 treballadors y á transportar á meytat de preu á tots quants se comprometessen á pendre part en la pelegrinació.

Tanta generositat per part del senyor marqués contrasta ab altres fets que son molt freqüents en aquellas islas. Per exemple, un individuo contrau

una grave malaltia y 'ls metjes li diuhen que per recobrar la salut no té altre remey que trasladarse á la mare patria; pero l' infelís, no tenint fondos suficientes, acut á la casa representant de la Traslántica demanant una rebaixa en lo pasatje, y allá li diuhen que sens ordre expressa de la Direcció no poden concedirli aquesta gracia. Resultat: que no li queda més remey que morir. Si en lloch de ser un malalt, sigüés un pelegrí podria fer lo viatge á meytat de preu.

En lo mateix cas se troba la pobra viuda que queda sense recursos ó l' infelís cessant que no ha pogut fer economias, ó 'l desgraciat jornalero que s' está morint de fam. Lo millonari marqués opinará sens dupté que molt més digne de atenció que la salut del cos es la salut de l' ánima.

* *

Y ab la mateixa consideració que als malalts y als pobres respecte als pelegrins, tracta la Traslántica al comers nacional respecte al extranger. Sembla que, segons contracta que té ab lo govern com á companyia privilegiada, lo preu dels nólits per las mercancias que pren al port de Barcelona deuria ser de 75, 65 y 50 pesetas la tonelada segons classe, y á pesar de aixó exigeix 90, 80 y 70 pessetas respectivament.

En cambi á Liverpool, ab tot y haverhi major distancia, y á pesar de tractarse de un port protestant, embarca tot lo que pot á 70 y fins á 60 pesetas la tonelada sense distinció de classes.

De manera que la subvenció que la nació espanyola otorga á la famosa Companyia, serveix principalment per dos cosas:

Primera: per evitar que otras empresas espanyolas li pugan fer la competencia.

Y segona: per afavorir lo transport de las mercancias extrangeras, que ab tot y carregarse en una plassa comercial molt més llunyana que las de la Península, se regeix dit transport per unas tarifas molt més baixas.

Resultat: que de la subvenció d' Espanya, qui en últim resultat se 'n aprofita es lo comers inglés.

Y ara diguin vostés mateixos si la cosa está ó no está ben combinada.

* *

Considerant que 'l comers, en certa manera, es també un joch, crech que l' Associació dels Pares de Familia, hauria de cridar á comptes al seu digne President, á fi d' evitar que 'ls espanyols tinguém de perdre sempre, víctimas de unas combinacions mercantils que no tenen res de justas, y que baix lo punt de vista de la moralitat comercial, me semblan una mica més graves y trascendentals que 'ls desahogos y las lleugeresas de la pornografia.

P. DEL O.

IDIILI

—M' agrada 'l bosch aquest, tan solitari; diu ella, fent brasset ab son ayman.

—Lo sol no hi toca gens; las flors y plantas, ab son perfúm convidan á gosar.

¡Que bé! No més se sent per l' enramada dels tendres aucellets lo festíu cant.

Solets aquí tots dos, lluny del bullici, eternament viuria al téu costat.

Aquí cap ser humà deu habitarhi, ni tampoch deu passarhi cap mortal;

tot resta silenciós; pero... ¡repara!

¿no veus sobre la terra quins senyals?
 —Si noya, tens rahó; son trepitjadas....
 —Pero no de persona.... ¡d' animals!
 Anémse'n; que 'm fan por las bestias feras,
 y si 'n sortís alguna.... ¡quin esglay!
 —No tinguis por, m' aymia; tranquil·latsat.
 aixó que t' esparvera tant ¿qui sab?
 tal volta son las nostras trepitjadas....
 ¿Vols dir cor méu, que avants no hi hem passat?

LLUIS SALVADOR.

MONEDA DE L' HISTORIA

Lluís XVIII de Fransa, s' havia pres ab molta calma l' existència del sistema parlamentari que las circumstancies li imposavan, com ho demostra la manera singular que tenia de definirlo.

—¿Teniu majoria?—preguntava als seus ministres.

—Si, Majestat.

—Llavoras, me 'n vaig á passeig.

Als pochos dias tornava á preguntarlos:

—¿Continuéu tenint majoria?

—No, Majestat.

—Llavoras anéuse'n á passeig vosaltres.

Bernadotte, fundador de la casa real de Suecia, per malalt que 's trobés, mostrava una antipatia gran á que 'l sangressin, en un temps, en que las sangrias constituïan un medicuratiu molt generalisat.

Un dia 'l metje vá dirli que si no 's deixava sangrar, no responia de la seva existència.

Lo rey li digué:—Está bé; 'm sangrareu; pero avants héu de jurarme que no revelaréu á ningú lo que aneu á veure.

Lo metje li prometé: 'l rey s' arremengá la camisa y 'l metje veje que 'l monarca estava tatuat. Quan Bernadotte exercia de revolucionari, s' havia fet inscriure en lo brás un *gorro-frigi* ab lo lema de *¡Morin los reys!*

Napoleón I y Alexandre de Russia celebravan una entrevista.

Un granader de la guardia imperial, alt, ferreny, y ab un xiribech á la cara que li anava de dalt á baix, montava la guardia.

—¿Qué 'us semblan—preguntá Napoleón—uns homes com aquest capassos de resistir tals feridas?

Y Alexandre respongué sense inmutarse:

—¿Y que 'us semblan á vos, uns homes com los meus capassos de ferlas?

La célebre cantant Alboni tenia una figura colossal: era tot' ella agegantada, y la delicadesa de la seva veu primorosa contrastava de una manera especial ab las sévas formas pronunciadas.

Lo famós Rosini que sempre 'n tenia una per dir, la primera vegada que la veje exclamá:

—Sembla un elefant que s' haja tragat un rosinyol!

LA FESTA DELS TROVADORS

(*Diálech de balcó á balcó de cel-obert. Es primer pis, casa rica: las interlocutoras son dugas senyoras respectables.*)

—¿Donya Carolina! ¿donya Carolina!.... Ja tinch alló.

—¿Si?... (*Pausa llarga*). ¿Vol creure, donya Conxa, que no sé á qué 's refereix?

—¿A la festa dels Jochs Florals, donat? ¿No sab que n' hi vaig parlar? Ja tinch tarjetas per vostés y per nosaltres.

—¿Ah!.... Y escolti: ¿qu' és en resúm aixó dels Jochs Florals? Tant si se 'n riu com no, li asseguro qu' encare no me n' hi pogut formar una idea.

—Pues ben aviat ho entendrá. Es una especie de ball de societat, sino que no 's balla, ahont se concedeixen premis als escriptors que 'n saben més. ¡Ja veurá que li agradará!....

—¿Expliquim 'ho, expliquim 'ho! Vosté crech que ja hi ha anat altrás vegadas.

—¿Uy! Una pila d' anys Es una cosa molt distreta. Lo lloch de la festa, generalment es á Llotja.

—¿Allá hont ensenyan de dibuix y s' hi fan jugadas de bolsa?

—Allá mateix. Figuris vosté: s' hi entra, y de bonas á primeras ja li entregan un pom de flors.

—¿Gratis?

—Si, senyora: aquí está 'l mérit. Ab lo pom de flors á la mà, penetra en lo saló y s' assenta. ¡Oh! ¡quin espectacle més encantador!.... Allá 'l trono de la reyna....

—¿Qué diu? ¿La reyna hi va?

—La reyna de la festa: una senyora qualsevol, qu' es elegida pel més guapo de tots los poetas....

—¿Ah!.... Vaji dihent.

—Allá 'l trono de la reyna; aquí un empostissat, ahont s' hi colocan los senyors que pagan lo gasto; á l' esquerra una orquesta que toca pessas alegres y alusivas; á la dreta una taula ab una copa, uns quants bolados y un' ampolla d' aygua.

—¿Si que ha de ser hermós! ...

—Un cop ha pres asiento, s' espera una estona y s' entreté mirant las caras conegudas que hi ha pel seu alrededor... Comensa la ceremonia: un senyor llegeix una historia molt llarga y trista, que ningú se l' escolta, calla aquell senyor, se posa á llegir un altre y ve per fi 'l moment en que s' elegix la reyna de la festa.

—¿Qué ho pot ser qualsevol senyora?

—¿Vaya! Vosté, jo, la primera que 'ls vé al davant: sinó que generalment ja está avisada ab dos ó tres mesos d' anticipació, perque la noticia no l' impresioni massa... y pugui ferse 'l vestit.

—Endavant.

—Al aixecarse la reyna, nosaltres ens enfilém totes dalt de las cadiras per véurela bé. Regularment va ab mantellina y porta un traje molt elegant y estremat, de color claret, y una *cola* ben llarga...

—Y després ¿qué més?

—Després la reyna s' assenta... pero nosaltres nó, perque li juro que encaramadas en las cadiras ho veym ab molta mes comoditat. Bueno. Un cop ella ha pres possessió del trono, la música toca; varios senyors van acostantse al tablado; la reyna 'ls regala llibres, cosetas de quincalla y estampas cargoladas; nosaltres fem tertulia y enrahem de las nostras cosas... y quan está tot acabat, surtim y 'ns en aném al carrer ab lo ramet de flors á la mà, y tothom ens mira y diu: Aquestas venen dels Jochs Florals!...

—Pero ¿qué no s' llegeixen versos?

—Si senyora, alguns. Es l' únich inconvenient que hi ha; pero la concurrencia ja procura no escoltársels.

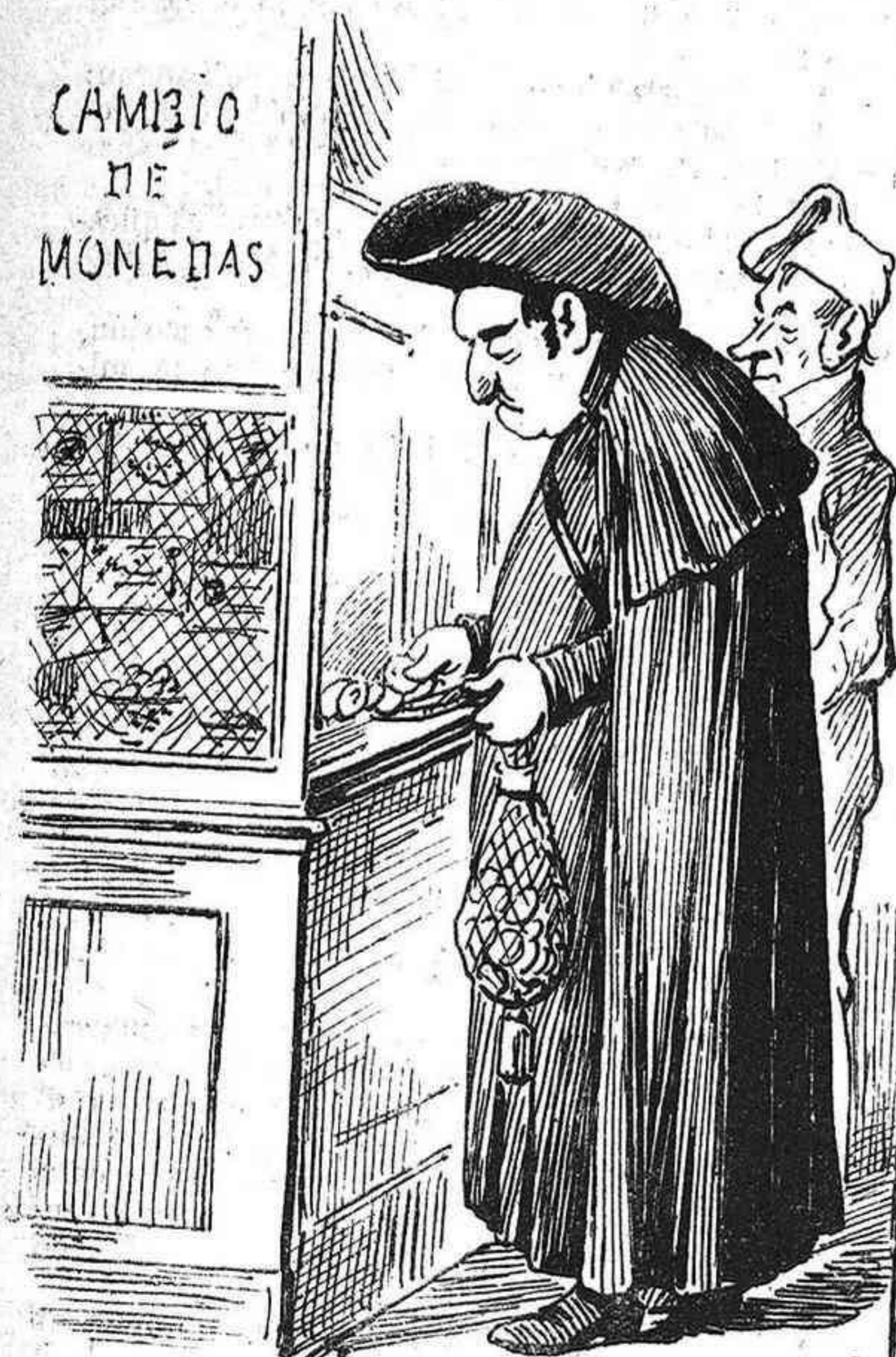
—Nada; aixis, conti ab mí. ¿Qué no hi puch portar las criaturas?...

—¿Al contrari!... ¡Si alló es més aviat cosa de criaturas que de personas grans!...

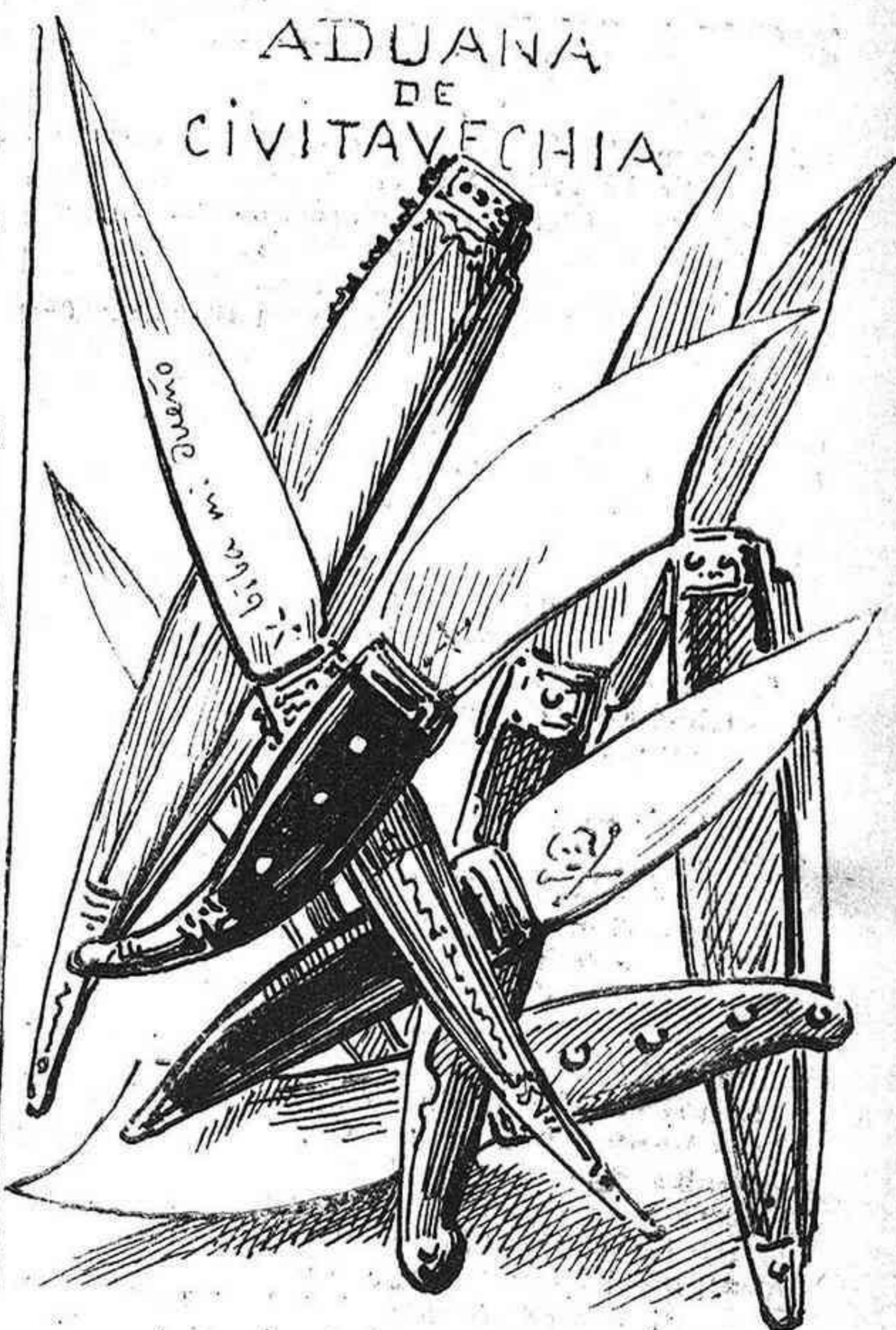
—¿Ah!...

MATÍAS BONAFÉ.

RECORTS PELEGRINESCOS

Avants quan 'navan á Roma,
hi anavan plens de petxinas;
ara, en lloch d' alló s' emportan
unsas é isabelinas.

En aquells temps tots lluhian
carbassas y escapularis;
avuy molts d' ells diu que duhen
aquests devocionaris.

¡CREUME Á MÍ!

Ja 's coneix qu' ets primerench
en las amorosas lluytas,
quan estás tot cavilós
y lo qu' are 't passa 't supta.
Ja han passat noy aquells temps
y quant mes vá, més s' allunyan
d' amors desinteressats
y afectes y passións puras
y tots aquestos romansos,
mots gastats que ja no s' usan.
Avuy las lleys del amor
son distintas, no hi ha dupte;
ja no las dictan los cors
ara, en cambi, las regulan
la gloriosa conveniencia
y santa unsa de perruca.
¿Qu' ella 't jurá amor etern
y avuy 't deixa á la lluna
de Valencia? Bueno, y qué?
¿Jura en fals? Donchs es perjura;
mes de que ho sia ó que no,
lo mon no se 'n preocupa.
Aquest no sab altra cosa
sino qu' era ta futura

y heventnhi posat un altre
més rich que tú sens disputa,
t' ha deixat com aquell gall:
cacareando y sin plumas.
Jo extranyo que no vegessis
(no ho dich en tó de censura)
que no eras més que un reserva;
que li servías de muntra;
y dirli que la estimavas
era igual que dirli Lluçia.
Lo que ha fet es consecuent
y no té volta de fulla:
ha trobat lo que buscava
qu' es un jove de fortuna
y 't deixa empantanegat
perque diu qu' ets molt criatura
donante lo passaport
y la llicencia absoluta.
Mes segueix lo méu consell
y olvida aquestas trifulcas
que 't darán molts mals de cap,
y canta, balla y disfruta,
que qui ab l' amor s' encaparra
creume, noy, somnia truytas.

JAPET DE L' ORGA.

ROBA D' ENTRETEMPS

Ja hi som.

Digui 'l calendari lo que vulgui, tant si pronostica frets com pedregadas, com *tiempo vario*—qu' es la gran manera d' endavinarho sense dir res—la gent veu ja bastant lluny l' hivern y 's determina á vestirse d' un modo acomodat á las exigencias de la estació.

Bé es veritat que hi ha un ditxo-consell que recomana una mica de prudencia.... *Hasta el cuarenta de Mayo no te quites el sayo.*

Pero ¿quí 'ns diu que això no es senzillament un efecte de la forsa del consonant, més que un aforisme higiènic ó sanitari? *Hasta el cuarenta de Mayo...* ¿Qui ho firma aixó? ¿Qui 'n respón de l' autenticitat d' aquesta sentència?

Si aixís com lo *sayo* es una prenda de roba ho fos verbi-gracia 'l pernil, de fixo que l' autor d' aquest ditxo en lloch de parlar del *Mayo*; hauria dit:

Hasta cuarenta de Abril no te quites el pernil.

¿Com si, afortunadament, no 'ls coneguessem als poetes!...

Mentres sigui fers'ho venir en vers, tot los sembla lògic y admissible. ¿Una noya 's diu Enriqueta? Pues ha de ser modesta *com la violeta*. ¿Un'altra 's diu Consuelo? No hi ha més remey que fer-la *angel del cielo*.

Si una 's digués Restituta.... ¿Deu sab quin calificatiu li penjarían per fer venir lo seu nom en vers ab alguna altra cosal!...

Per altra part, ab aixó dels refrans tothom sab lo que passa. No n' hi ha cap que no 'n tingui un parell que desfassin lo que aquest afirma.

¿No diuhen que *la intenció ja basta?*

Pues també diuhen que *l' hàbit no fa 'l monjo.*

¿No asseguran que *'ls boigs y 'ls nens diuhen la veritat?*

Donchs igualment afirman que *qui ab nens s' embolica, embrutat ne surt...*

L' adagi ara com ara vigent es lo de que *hasta el cuarenta de Mayo* no 'ns hem de *quitar el sayo...*

¿Cóm es, pues, que n' hi ha un altre que diu: *Per l' Ascensió, cortinas al balcó?*

¿Cortinas!... Crech que no 's pot donar prenda d' istiu més caracterisada y significativa.

Y donchs ¿qué han de ser més los balcons que las personas? Si 'ls balcons se vesteixen d' istiu y s' adornan ab cortinas á primers del mes ¿per qué nosaltres, que som molt més dignes de respecte qu' ells, hem d' esperar lo *cuarenta de Mayo* per treurens lo *sayo*?...

¡Ah! Ja fa bé la gent, que 's riu d' aquests preceptes y romansos y s' apressura á vestirse del modo que té per convenient; encare que sigui á riscos de constiparse.

Peguim ullada en qualsevol siti una mica concorregut y se 'n convencerán desseguida. Alló de la confusió de llenguas de la torre de Babel se reproduheix avuy en lo camp de l' indumentaria. Es una confusió de trajos é istils, que no hi ha sastre que la entengui.

L' un porta l' americana d' istiu y 'l pantalón d' hivern.

L' altre ho arregla al revés: va ab calsas primas y americana gruixuda.

Aixó sí; si preguntan als interessats lo perquè de semblants anomalies, tots los darán una explicació indubtablement satisfactoria.

—Jo—dirá 'l primer—en arribant á aquest temps no puch aguantar la roba gruixuda al cos. En cam-

bi á las camas, fins per allá á sant Joan encare hi tinch fret.

—A mi 'm passa 'l contrari—respondrá 'l segon:—de la cintura en avall, desseguida m' haig de posar d' istiu. De la cintura en amunt haig d' anar abrigat fins molt endavant de la temporada.

¿Qué hi diuhen ab aixó vostés? ¿que tot es qüestió de naturalesas, temperaments, modos de ser de cadascú?...

No senyors: tot es qüestió de cubrir las apariencias... y las formas, y de surtir del pas de la millor manera possible.

Lo primer s' ha vestit d' istiu no més del cos, porque tenia l' americana d' hivern en un estat deplorable y s' ha agafat ab los primers calors pera urbanisarse una mica...

L' altre anava ab los derreras de las calsas foradats, y ha cregut que l' honestitat y l' estació li permetían plantarse desde luego 'ls pantalons d' istiu...

Perque, no cal que hi donguin voltas: en materia de trajos, un dels factors més importants que hi intervé es la qüestió económica.

¿Quánts y quénts á horas d' ara ja 's vestirian d' istiu si no fos lo respecte que inspiran los gastos!

¿Quánts y quénts altres á mitjos d' octubre ja 's plantarian d' hivern si no tropessessin ab lo mateix inconvenient!...

Aquesta es la explicació de la extranya amalgama de robes que avuy se presenta á la nostra vista. Gent que ja va d' istiu, gent qu' encare va d' hivern; homes que portan capa; subjectes que lluheixen trajos de dril; ciutadans que 's tapan cuydadosament la boca; indivíduos que suan y 's ventan... Tot depen, més que de res, del estat de salut... del portamonedas.

Ahir mateix sentia un fulano que ho deya ab bastanta sinceritat.

—Hi ha molta gent—exclamava l' home—que s' amohina pensant si aquest istiu se durán trajos clars ó trajos foscos; si 'ls pantalons serán estrets ó amples; si las americanas s' usarán llargas ó curtas...

—Y á vosté ¿no l' amohina aixó?—li preguntavan.

—¿A mí?... Lo que á mi 'm preocupa no es lo color ó hetxura de la roba, sino l' actitud del sastre.

—¿Qué vol dir?

—Que no se si voldrá continuar fiantme... ó si 'm clavaré la porta pels nassos.

A. MARCH

FLORS D' ESPANYA

(QUARTA PART)

—Un senyor que porta barba,
qu' es jove, rich y marqués,
amich dels grans monopolis
y molt devot feligrés;
la societat de la Fulla
presideix ab afició
y ara ha fet la pintoresca-
bufa-pelegrinació.

—Me sembla que més valdria
que pagués, aquest marqués,
á molts dels seus accionistas
que casi may cobran res.

—Tenim aquí un catedràtic
carcunda-fanatisat,

(que si es Pou, no es pou de ciencia com alguns ruchs s' han pensat,) que un jorn va dir que 'ls catòlics d' Espanya, joves y vells, cap á Roma ara anirian ab cincuenta mil fusells.

—Donchs, noy, aquest car-catòlich que així al séus va ben armar, los armats de las mils armas se 'ls ha tingut de pintar.

—Aquí, si certs llochs visitas anant vestit de senyó, te rebrán ab gust y agrado y 't tindrán per bon minyó.

Mes si un vestit dolent portas, perquè bó no 'l pots dur pas; te mirarán ab despreci y de tú no farán cas.

—Donchs perquè molt bé'm rebessin, sent com soch un pobre obrer, tindria d' enganyá al sastre, al pegot, y al sombrero.

—Entre hermanos y hermanitos que de Fransa van baixar han quedat molts pobres mestres sense noys per ensenyar.

D' allí á tots van expulsarlos porque van faltá á las lleys y aquí 'ls donan molts mils duros y d' Espanya semblan reys.

—Aquí passen semblants cassos y sufrim lo que sufrim, porque lo que 'ls altres llensan nosaltres ho recullim.

—Als que caritat demanan, (ves si aixó no es ben amarch,) se 'ls emportan per tancarlos cap al Assilo del Parch; mes moltas monjas y frares veurás qu' en tota ocasió, van captant de porta en porta, y omplint bé lo séu sarró.

—Vritat es lo m' explicas, puig sens pena ni fatich, podan espreme la bossa tant del pobre com del rich.

—Per conquistá la quitxalla los bons frares del pitet, que, per més que semblan tontos, ténen tots lo clatell net; donan á n' els noys qu' ensenyan cinch quarts per cridá y jugar; per resá un' hora ben grassa y dos quarts per estudiar.

—Donchs, permés que alguns ho neguin, jo tinch de di en termes fins, que aquests mestres sols serveixen per fer cria... de carlins.

—Molts gefes de nostre exércit que á Melilla van anar, acabada la campanya creus y honors varen pescar; mes als pobres soldats rasos, com si á algú haguessin ofès, segons se diu y assegura,

PELEGRINACIO FI DE SIGLE

Per evitarse 'l mareig que han suferit tots pel camí sembla que 'l día que hi tornin han resolt anarhi així.

no 'ls han dat cap creu, ni res.
—Jo tan solzament recordo
que 'ls van dar ¡pobres xicots!
remesas d' escapularis
¡per ferlos tornar devots!

FRANCISCO LLENAS.

LICEO

Marina es una de las pocas sarsuelas espanyolas que ha lograt aclimatarse en lo repertori italiá. Cantada per la companyia Palombi ab verdader carinyo, lo públich aplaudí als principals artistas qu' en la séva execució prengueren part.

Dilluns benefici de la Sra. Palombi ab *Il Duchino* una de las operetas mes finas de Lecocq, y per consegüent una de las que millor s' acomodan á las qualitats especials de la beneficiada. Aquesta 's ve-jé molt aplaudida y obsequiada.

LIRICH

Próximament comensarán las quinze funcions anunciadas, á cárrech de la companyia del eminent Novelli.

Lo célebre actor ha obtingut á Madrit un éxit colossal, sobre tot lo dia del séu benefici. No 'ns extranya, per quant á tot arreu ha de ser igualment admirat qui de tan assombrosa manera interpreta tots los géneros escénichs.

ROMEA

L' altre dia va estrenarse una pessa titulada *Lo marit de la difunta* original del jove escriptor don Francisco Figueras Ribot, el qual ha revelat ab aquesta obreta verdaderas aptituts pel teatro. La producció es graciosa, está escrita ab molt bona sombra y sigué justament aplaudida.

No 'ns es possible parlar de la comedieta *Tot per ella*, posada en escena dilluns, per no haver tingut ocasió de assistir al teatro.

Dilluns próxim celebra 'l séu benefici l' intel·ligent actor D. Joaquím Pinós. Forma part del variat programa una pessa en un acte y en prosa titulada *Per el que porti mes pressa*, original de don Joseph Amat distingit advocat de Figueras y aplaudit autor del drama *Ferma despoli forçada*.

TIVOLI

Marina, *Adriana Angot*, *El rey que rabió*, *Miss Helyett* y otras obras populars li serveixen á la empresa pera fer gala del numerós y variat personal que té contractat, contantse entre ell la friolera de sis primeras tiples.

Mentrestant prossegueixen ab gran activitat los ensaigs de la celebrada opereta de Lecocq *Giroflé Giroflá*, la qual será presentada, com ja es costum en aquest teatro, ab verdadera esplendidés.

NOVEDATS

Los voluntarios es una producció del género militar y patriótic. Aquesta vegada fan lo gasto 'ls voluntaris catalans, suposantse que al anar á la guerra de Africa, atravessan un poblet de Aragó, sens dupte per fer dressera.

No ells, sino l' autor, obligat á fer parlar castellá ó aragonés á la majoria dels personatjes ab tot y ser catalá l' assumpto principal de l' obra y obligat ademés á proporcionar al músich ocasió d' es-

criure una garbosa jota, qu' es una de las pessos culminants.

La obra 's divideix en tres quadros. Lo primer es mol animat. L' escena del manteig del sagristá enamorat y l' arribada dels voluntaris ó voluntarias, en correcta formació y precedidas per la banda de cornetas produheix un gran efecte y 'l públich demana cada nit la repetició tant de l' una cosa com de l' altra.

L' acció, en cambi, no 's distingeix ni per la seva varietat, ni per la seva importancia. No es més que un petit encetall per anarhi capdellant escenas cómicas, tipos populars y quadros d' aparatós efecte.

Apenas marxats los voluntaris del poble, s' extén sobre l' escenari un teló á estil de diorama, representant pintadas diversas escenas de la guerra de Africa, y á continuació apareix un quadro plástich que representa l' epissodi principal de la batalla de Tetuán ó siga l' assalt de una trinxera mora pel general Prim, rodejat dels voluntaris de Catalunya.

Una particularitat: en tota l' obra se senten moltes cornetas; pero no 's dispara ni un sol tiro.

La música, en general, es fogosa, despertant sovint l' ardor y l' entusiasme del públich.

CATALUNYA

La frasse «*La verbena de la Paloma*, continua obtenint l' éxit de sempre,» haurém d' estereotiparla y repetirla cada senmana.

Del sainete lírich *Florín, 15, principal*, estrenat dimecres, ne parlarém la senmana próxima.

GRAN-VIA

Tant l' idili *Lo toch d' oració*, del Sr. Iglesias, com lo drama en un acte *L' amor á la patria*, del Sr. Vidal Bertrán, sigueren ben rebuts del públich que freqüenta aquest teatro.

CIRCO EQUESTRE

Ab molt bons auspicis ha comensat la temporada si hem de jutjar per la numerosa concurrencia que acut á las funcions.

Veritat es que 'l Sr. Alegría presenta un conjunt d' artistas y d' exercicis que ofereixen la major varietat. Entre 'ls que 's veuen més aplaudits s' hi contan: Mlle. Gautier, ab sos equilibris en lo filferro; Mlle. Rosse, ab sos traballs eqüestres; madame Zulima, ab sos prodigis de forsa hercúlea; M. Holloway (no 'l de las píldoras) ab sos equilibris sobre una doble escala; los germans Hernández, ab las barras fixas; lo clown rus Olschausky, ab sa colecció de gats y ratas ensinestrats y 'ls ja populars clowns Tonino y Antonet.

Tots ells reben los aplausos de la numerosa concurrencia, que, com de costum, passa en lo Circo Equestre molt bons ratos.

N. N. N.

LLIBRES

PELEGRINS A ROMA, *viatge bufo-trágich en vers*, per C. GUMÁ, ab ilustracions de Manel Moliné.

Oportuníssim ha sigut lo festiu escriptor ab la publicació de la obreta qual titul acabém d' apuntar. Arribar los pelegrins de la ciutat eterna y donar á llum unas impressions de viatge, es una idea que forsosament ha de haver caygut en gracia al públich.

Per supuesto que l' obra de C. Gumá no es una senzilla crónica de la excursió. Com ja indica 'l sub-títul, *Pelegrins á Roma* es lo compendi de las tragerias y aventuras ocorregudas á uns quants fulanos que s' embarcan sense sapiguer perquè, arriban allá Deu sab cóm y tornan aquí de la manera més cómica é inesperada que pot imaginarse.

VIDA Y FETS DE LA QUIMETA CAPCIGRANY Y FUMERADA ó historia entera y completa d' una dona desgraciada

¿Qué ha de fé al baixar del poble? Llogarse per ninyera.

Ara ja es criada; pero ¡ay! la senyora l' acompanya á la plassa.

¡Per fi! Ja ha trobat una casa ahont li deixan anar sola.

Lo qual que ja comença á lluhir, y vá á la Rambla y 's fa amigas...

Y va als balls y 's fa amichs...

Un dels quals li pren lo cor, li dona la ma... y li desapareix al cap de dos mesos de matrimoni.

Morta la criatura que de tot alló 'n resulta ¿quin remey li queda sinó posarse á dida?

Passejant lo menut, cau al ull d' un senyor que no está ab la senyora y que li fa certas proposicions.

A conseqüencia de las quals la xiceta queda convertida en... ama de llaves.

Fins que 'l senyor y la senyora tornan á fer las paus y la Quimeta es plantada al carrer.

¿Ella que sí? Obra una casa de dispesas d' estudiants.

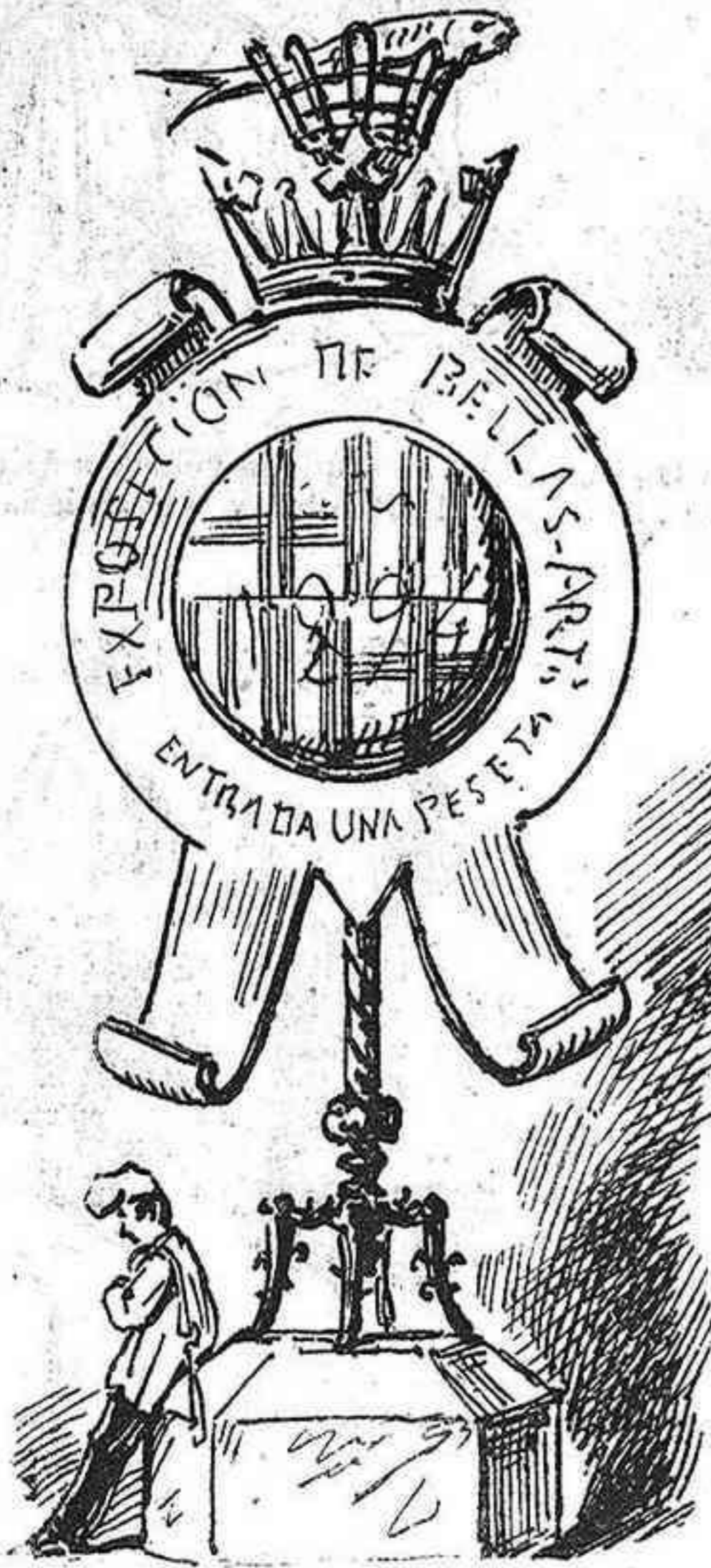

Pero li va tan bé 'l negoci, que al poch temps ha de plegar y 's posa á servir á un capellá vell.

Mor lo capellá, y la pobra Quima 's veu reduhida á tenir de vendre castanyas y muniatos calents, per guanyarse la trista vida.

DE LA EXPOSICIO

De ferro en aquests anuncis
ja n' hi han fet un bon acopi;
pero 'l que toca á las lletres...
¡si no s' hi va ab microscopi!

Escrita en vers facilísim y amenisada per un xorro de xistes inagotable, la nova producció se comensa á llegir ab gust, se devora ab delitós afany y s' arriba al final ab la rialla als llabis y 'l pesar de que tan aviat s' haja acabat.

De la ilustració sols dirém qu' es del Sr. Moliné. ¿No está fet ab aquest sol nom tot lo séu elogi?

No es, donchs, d' extranyar que *Pelegrins á Roma* se vengui com pa beneyt y que la primera y numerosa tirada que de l' obra s' ha fet estiga ja casi bé agotada.

S. R.

OJEADA HISTÓRICO-CRÍTICA sobre la poesia ecuatoriana, por JUAN LEON MERA.—Segona edició.

Si la circumstancia d' arribar un llibre á la segona edició proba sempre alguna cosa, molt més proba en aquest cas per tractarse d' un tomo voluminos—més de 600 pàginas—y d' una materia, al pareixer, tan árida com la crítica històrich-literaria.

No obstant, llegida la *Ojeada*, se comprén desseguida l' éxit que l' anterior edició ha alcançat y 's preveu 'l que conseguirá aquesta. Lo Sr. Mera, reputat ab justicia com un dels millors escriptors americans, té 'l raro talent de sàguer imprimir interés á assumptos y disquisicions que tractats per altrás plomas resultarian tal vegada empalagosos.

Apart del gran valor històrich de la *Ojeada* y del treball de investigació y caudal de erudició que representa, ja que en ella 's troban noticias é informes que ab dificultat poden reunir-se, lo que més deleytá, lo que verdaderament encanta, es la puresa del llenguatge, la seguretat ab que 'l senyor Mera maneja 'l castellá y la gracia espiritual; la fina sátira qu' en alguns passatjes de l' obra 's deixa entreveure.

Si l' ilustre escriptor americá ha prestat un verdader servey á las lletres espanyolas y ecuatorianas ab la pu-

Lo cuyner del municipi—té ja teca preparada
pels numerosos tiberis—de la present temporada.

blicació de la *Ojeada histórico-crítica*, l' editor de la segona edició—que per cert está impresa á Barcelona y ab molta llimpiesa—l' ha sneundat dignament. Lo tomo que tenim á la vista y que conté tots los materials de la primera edició, més alguns apéndices, es un notable treball tipogràfich, que honra l' imprenta del Sr. Cunill.

X. X. X.

EPIGRAMÁTICH

—Pst, Ramón! ¡Pst, Ramonet!...
Atúrat; vas com un llamp.

—Noy dispensa; no 't sentia
ni t' he vist quan he passat.

—Y donchs, hont vas tan depressa?
—Jo ho sapigués allá hont vaig!

¡Ay Pau, quina sort la méva!
vinch trayent foch pels caixals,
pel nas y per las orelles!

—Si que, noy, estás cremat.
—Per Deu, no ho prengas á broma.

Estich tant desesperat
que no sé si suicidarme
ó si fermhi á cops de cap
per las parets.

—Donchs, que 't passa?

—Una desgracia molt gran!
—Bé, pro qu' es? veyam, esplicat,
parla d' un cop.

—Ja veurás...

¡ay!... Casi no goso á dirtho...

—Digas, home; acaba ja
perqu' estich suant d' angunia.

—¡La dona...

—Qué, va de part?

¿potsé ha parit bassonada?

—Res d' aixó; la dona... ¡ay! Pau...

—Digas, que ja 'm torno ximple!

—¡La dona 'm falta!

—¡Animal!

Tros de cóniam, pastanaga,
calsassas, beneyt, morral
y no 't poso més dicteris
perque ja 'ls tinch acabats!

Casi bé que ab tas plorallas
me tenias espantat.
No t'apuris, ni t'alteris,
per lo que has dit ¡aixó ray!
jo tinch á má lo remey
per calmar los téus afanys.
Dius tú que la dona 't falta,
¿no es aixó?

—Bé es veritat...
—Donchs á mi 'm sobra la méva
si ella 't vol, vesla á buscar
y llavors ¡tutí contenti!
y jó ben desembrassat!

JAPET DE L' ORGA.

Lo primer de Maig á transcorregut á Barcelona sense novedat. Molts obrers no deixaren la feyna, y 'ls que feren festa guardaren una actitud digna y correcta. En las pocas reunions que 's celebra- ren reyná l' ordre més complert, y en los discursos s' exposaren opinions sensatas, que demostran que 'ls obrers aspiran á realisar sas justas reivindicacions, usant ab perseverancia 'ls medis pacífichs que las lleys del país concedeixen á tots los ciutadans.

A la Exposició de Bellas Arts hi acut una concurrencia numerosissima. Los abonats son en gran número, y 'ls que sense serho acuden á la taquilla suman encare més.

Aixó fa creure fundadament que aquesta classe de solemnitats artísticas s' aclimatarán á Barcelona.

Es sapigut que al local no s' hi deixa entrar á ningú ab bastó ni paraygua.

Fins lo Sr. Collasso sempre que intenti ficars'hi 's veurá obligat á deixar la vara d' arcalde á la guarda-ropía.

Per aquest motiu será necessari organisar aquest servey de una manera conforme, á fi d' evitar las empentas y 'ls disgustos que van ocorre 'l diumenje á l' hora de sortida. Tothom volía ser primer, y 'ls escassos empleats de aquella secció no s' entenían de feyna.

Un senyor, desesperat perque havia rebut un fort cop de colze, deya:

—Lo que sento es no poderm'hi fer á garrotadas... Naturalment, com que 'l bastó me 'l guardan, no puch ferlo servir.

Un detall curiós de la pelegrinació, que relata 'l Sr. Urrecha, corresponçal de *El Imparcial*:

Avants d' embarcarse á Civitavechia, eran molts los pelegrins que s' acostavan á una taula y allí, previa entrega de un paperet, rebían un objecte, y tots se 'l guardavan, qui á la butxaca, qui entre la faixa. ¿Saben qu' eran aquells objectes? Ganivets. Al arribar á Italia va obligarse 'ls á deixarlos; mes al sortir els eran retornats. N' hi havia de totas mides y formas, desde 'ls de llengua de vaca, fins als de set mollas, que al obrirse sembla que reneguin.

Pelegríns ab flamench ¿eh, que 'ls en sembla?

Grans y nous horisóns s' obran desd' ara á la típica industria de Albacete.

Poden fabricarse ganivets católichs, ab la seguretad de que han de obtenir un éxit colossal.

Sobre tot, si en la fulla, en lloch de la inscripció ¡Viva mi dueño! s' hi llegeix lo lema ¡Viva 'l Papa Rey!

En Cara-Ancha va rebre diumenje, mentres to- rejava á Madrit, una ferida á la cuixa

Tres corridas no més li faltavan pera retirarse de la carrera, al ocórreli aquest contratemps. Encare que de las tres anunciadas com á últimas tal vegada n' haurían vingut altras tres y darrera, d' aquestas unas quantas dotzenas més ¡costa tant desem- pellegarse de una professió tan lucrativa!

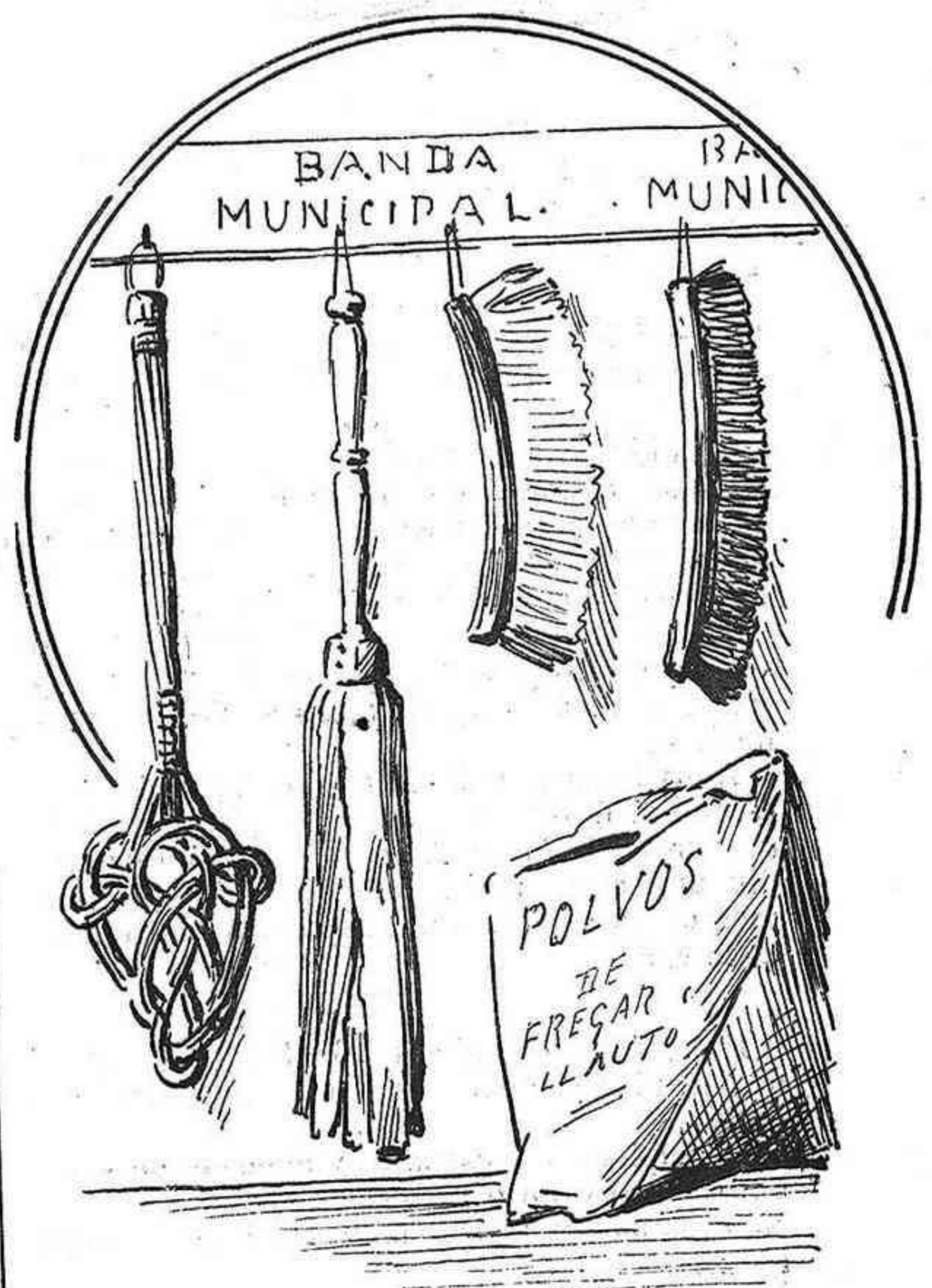
Desitjém de tot cor que surti ben curat y que no puga dirse, invertint los termes de un refrán:

—Primer es atrapat un coix que un torero quan anuncia que tracta de retirarse.

Parlant de las obras exposadas en lo Palau de Bellas Arts, un revister de *El Noticiero*, que firma las sevas elocubraciones ab una X, etjegava sense com va ni com costa 'l següent piropo:

«Y de lo malo, á primera vista, apuntaremos un desnudo femenino colocado en sitio demasiado visible (rotonda ó torre de la derecha) que está pi-

TRASTOS INDISPENSABLES

Senyó Arcalde: ja qu' als músichs los ha dat un traje bo, ¿per qué, á fi de que 'l conservin no 'ls dona ara tot aixó?

LOS QUE BUSCAN RAHONS AL ALCALDE

—No 'ns vinguin ab arguments de la ley ni de la ciencia; aquí no hi ha de haver més que la nostra conveniència.

—Soch la nata y la flor del salero, soch l' ùnich amo del matadero.

diendo á gritos (el cuadro, no la torre) un vestido barato para cubrir su triple deshonestidad.»

M' hi jugaria 'ls drets que tinch á unas fincas situadas á Coria, que la ploma que ha escrit las ratllas que precedeixen es la mateixa que sol redactar las revistas de toros que acostuma á publicar lo periódich del Sr. Peris Mencheta.

La mateixa despreocupació, la mateixa lleugeresa, lo mateix *sans façon* campeja en uns y altres escrits, á pesar de tractarse de dos cosas tan distintas.

Avuy la moda exigeix fer escarafalls davant dels estudis al desnú, per captarse las simpatias dels senyors de la *Fulla*. Aixó no quita que mentres se diu una cosa, íntimament se 'n pensi un' altra molt distinta per lo que respecta á las tentacions de la carn.

En resúm, lo quadro del Sr. Sans Castaño, ni es dolent, ni triplement deshonest com suposa *El Noticiero*.

Lo triplement deshonest y lo dolent de veras es aqueix afany de ocuparse de lo que no s' entén, No es lo mateix tractar materias d' art qu' etjegar guitzas.

En la llista de las composicions premiadas en los Jochs Florals d' enguany, ha obtingut l' accessit primer á la flor natural, la titulada *La mort de la nina*.

Y l' accessit segón s' ha concedit á la que porta 'l titul de *La mort del aucell*.

¡Pobre aucell y pobra nina
pobra nina y pobre aucell!
La quitxalla floralista
no podrá jugar ja ab res.

A Portugal tenen lo cólera, pero deu ser un cólera diferent del conegut fins ara, porque son á centenars los que l' agafan sense que per fortuna 's registri ni una sola defunció.

No obstant los portuguesinjos, serán prou finxats per dir:

—Miréu si 'n som de forts los portugueses, que ni l' epidemia del cólera pot res ab nosaltres.

Llegeixo:

«A un individuo que 's dirigia á Torrelodones li varen ser robadas unas alforjas y tres bitllets de cent pessetas.

»Lo més bonich del cas es que 'l tal subjecte anava pres, en conducció, y per lo tant acompanyat de la guardia-civil.»

Vaja, que per aquest viatge no necessitava alforjas.

Ni alforjas.... ni guardia-civils.

Sembla qu' en lo próxim pressupost municipal l' Ajuntament hi consignará una suma destinada á la continuació de las obras del Palau Real del Parch.

Senyor Collaso, vol escoltar un consell de amich? Donchs avants de tornar á obrir aquell pou sens fondo ahont han desaparegut per no sortirne may mes tantas y tantíssimas sumas dels caudals de la Pubilla, pensis'hi bé... consultis'ho ab lo cuixí... y veurá desseguida que en aquell edifici no solament s'hi han perdut molts diners, sino també moltes reputacions.

Los accionistas de la Tabacalera han celebrat Junta general.

No sé perque, quan dono aquesta senzilla noticia, 'm poso á tremolar com la fulla al arbre.

Ja veurán, com á conseqüència de aquesta Junta, 'l tabaco serà encare mes dolent que fins avuy.

*

Un dels acorts que ha pres la Junta ha sigut el de nombrar un director y un president, ab independència completa del govern.

Y per desempenyar aquests càrrechs s' imposa l' obligació de prestar una fiança de 100 accions.

Ab lo qual se creu que quedarán suficientment garantits los interessos de la Companyia.

**

En cambi dels interessos del públich, ó siga dels interessos dels fumadors no se 'n preocupa ningú.

Valdria la pena que al director y al president se 'ls sometés á una proba especial. Deuria autorisar-se al públich á triar cent puros cada any, los pitjors que trobés en los caixonets dels estanchs. Una vegada efectuada la tria, la selecció ó l' escandall, s' hauria de obligar als citats director y president á fumar-se'ls á la carrera, encenent l' un ab la punta del altre.

Inútil dir que per aquest medi tots los puros que 's vendrian forsosament serian fumables, no sent presumible que 's trobés á ningú que s' avingüés á suicidarse prenent una dossis tan forta de veneno.

A Fransa cada velocípedo paga un impost anual de 10 franchs.

Aixís y tot, lo número dels qu' están matriculats ascendeix á 132,276, recaudantse en conseqüència una xifra de 1.322,760 franchs anuals.

Aquestas xifras demostran dos cosas: primera, 'l gran desarrollo que ha pres aquesta classe de sport en la República vehina; y segona, la copiosa font de recursos que obté l' Estat, imposant tributs als que 's diverteixen, á fi d' estalviar lo major número possible de sacrificis als que treballan.

Los pelegrins de Bilbao, al entrar en aquella vila, de regrés de Roma, ván rebre un xáfeh d' aygua de primera.

Crech que sense necessitat de plujas, son molts los pelegrins que al tornar á Espanya, anavan completament mullats.

Un minyó de Bilbao, per eximirse del servey militar, vá alegar que desde qu' es al mon no ha menjat res mes que bacallá, causantll invencible repugnancia tot altre aliment.

Posat en observació vá ser sotmés á las probas mes rigurosas.

Lo tingueren dias enters sense menjar res y quan mes afamat estava li serviren costellas y pollastres, sense qu' ell se decidís á tastarlos.

Per últim no tingueren mes remey que declarar-lo inútil.

**

Vels'hi aquí un cas práctic que dona certa verossimilitut á aquell xascarrillo del quinto, al qual li preguntaren:

—¿Y vosté, té alguna cosa que alegar?

—Si senyor: jo ho crech.

—Digui, qué?

—Que no m' agrada 'l ranxo.

A la vila del Vendrell tenen un arcalde que no se 'l mereixen.

Calculin sino que l' altre dia li vá donar la rauxa de ordenar als agutzils qu' escorcollessin á tots los ciutadans al entrar en la casa de la vila, ahont l' Ajuntament havia de celebrar sessió pública.

Y l' ordre sigué obehida al peu de la lletra, inferint ab ella una grave ofensa als vehins honrats de aquella morigerada població.

**

¿No es veritat que sembla impossible que un arcalde 's permeti semblants atreviments?

¿Escorcollar als vehins qu' entran á la Casa de la Vila! ...

¿No seria mil vegadas mes justificat escorcollar als regidors de l' olla quan ne sortissen?

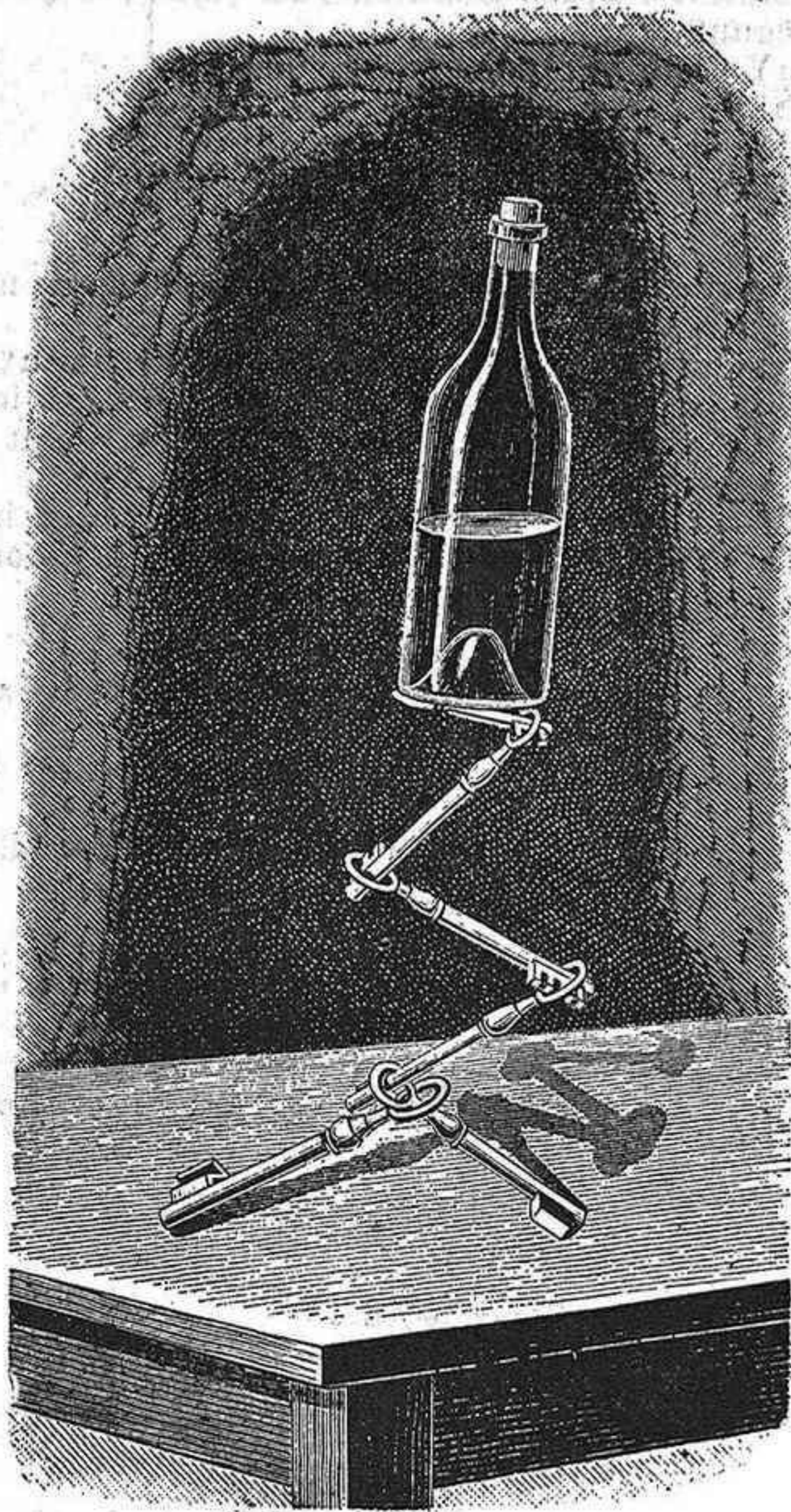
Una anécdota que ha recorregut la premsa estrangera.

CONSECUENCIAS

Va aná á Roma, n' ha tornat,
y ara la pobra infelís
nota que va enamorar-se
d' un guardia suís.

DISTRACCIONS CASULANAS

(De la obra *Tom-Tit* de la casa Fuentes y Capdeville.)

JOCH D' EQUILIBRI

Cap explicació necessita, una vegada examinat lo dibuix. No més cal tenir una mica de paciència... y tres ó quatre ampollas que si 's trenquen no 's perdi gran cosa.

Durant la seva estancia á Mónaco, l' emperador de Austría, no volent desmentir l' adagi «Allá ahont vajas, fes lo que vegis», se va deixar caure á la ruleta de Monte-Carlo.

Y en menos de mitja hora de jugar, van pelarli més de deu mil pessetas.

Al retirarse, deya:

—No comprench com hi ha ningú que puga trobar gust al joch.

¡Pobre emperador!... Per poch que si hagués encapritxat ab l' idea de recobrar lo perdut, ja que no destronat, lo deixan á la ruleta casi *tronat* del tot.

Un jove qu' estava á punt de casarse estrená uns pantalons, y la seva xicota li digué:

—¡Quins pantalons mes monos!

—Están á la téva disposició—digué l' enamorat molt obsequiós.

Després de casats, ella es qui mana, y quan lo marit se queixa del seu carácter avasallador, ella li observa ab molta flemma:

—Noy, recórdat de aquell día que vas posarme 'ls pantalons á la méva disposició.

XARADA

Un líquit es ma primera,
altre líquit dos-tercera,
ma segona una vocal
y un instrument mon total.

JAUMET BOLERA.

ANAGRAMA

Ahí al demati en Nadal
per una mata de tot
va donar á n' en Janot
una troca de total.

J. M. Y GRECIA.

TRENCA-CLOSCAS

ANTÓN CASOLA ELESO

MADRID

Formar ab aquestas lletas lo titul de una sarsuela castellana.

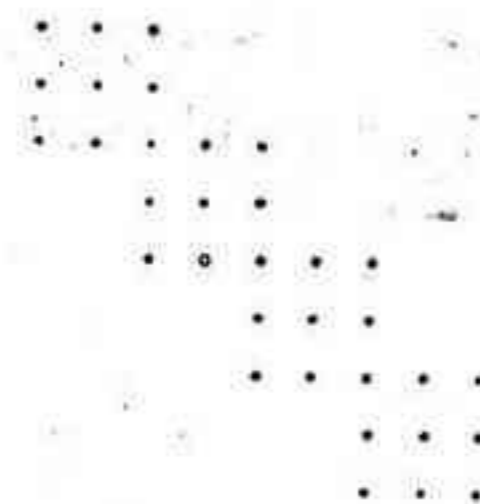
JOSEPH REMUS.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

1 2 3 4 5 6 7 8.—Poble catalá.
6 4 8 6 4 5 1.— »
1 8 6 7 5 1.— »
1 8 6 7 5.— »
1 2 1 5.— »
1 8 5.— »
4 5.— »
5 —Consonant.

M. C. V.

CADENA DE PUNTS

Sustituhir los punts ab lletas de modo que llegidas vertical y horisontalment, diguin: Primera ratlla: animal.—Segona: idem.—Tercera: apellido.—Quarta: objecte de vidre.—Quinta: apellido.—Sexta: accident topogràfic.—Séptima: materia que s' emplea en alguns objectes de luxu.—Octava: parentiu.—Novena: accident topogràfic.

NOY DE SANS.

GEROGLIFICH

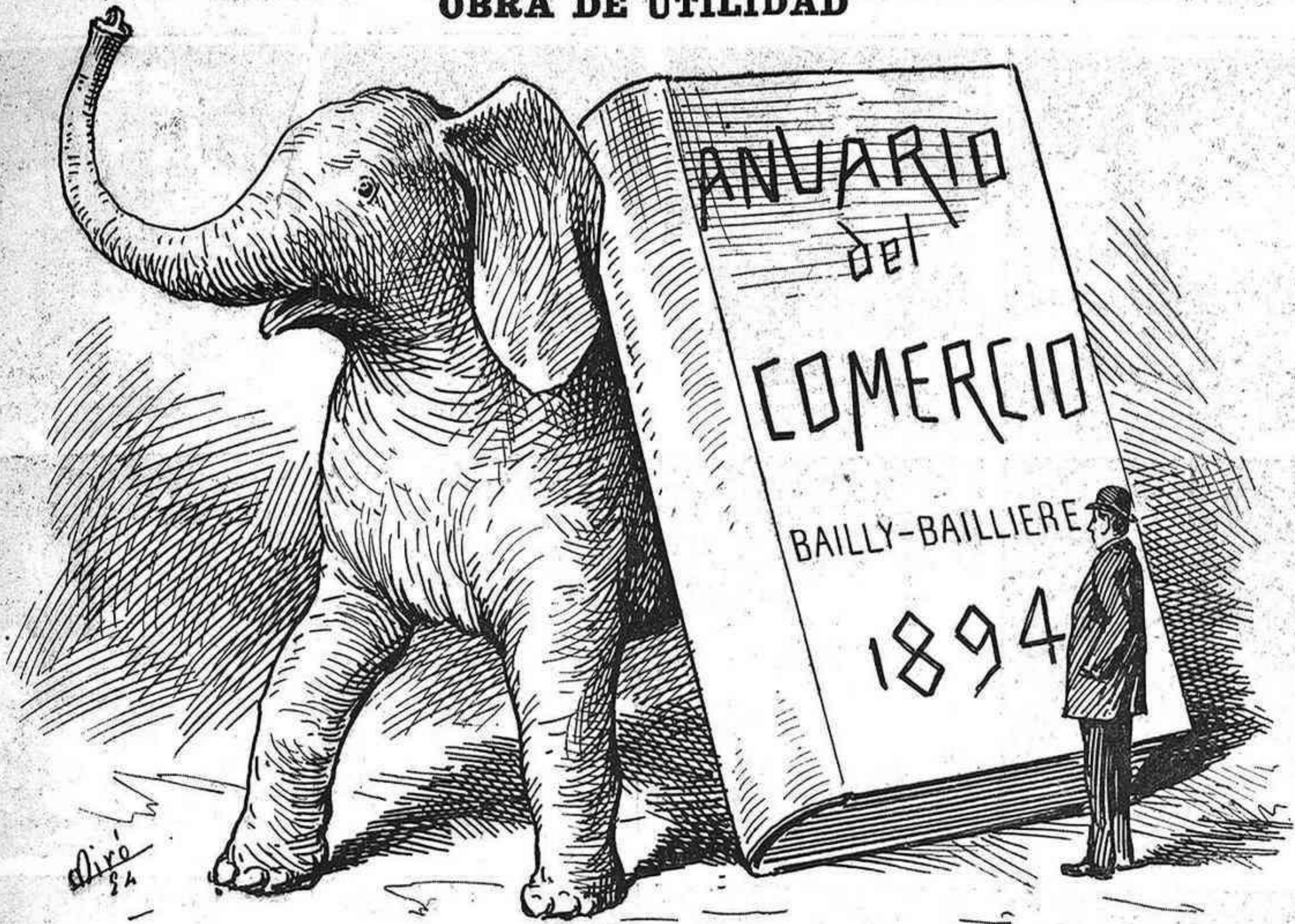
∴ +
MA
∴
+
MA
I

NAS DE VICARI.

Barcelona.—A. López Robert, impresor.—Asalto, 63.

LOPEZ-EDITOR, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona.—Correu - Apartat, número 2.

OBRA DE UTILIDAD

PARA LA INDUSTRIA, LA MAGISTRATURA Y LA ADMINISTRACIÓN
 Ó DIRECTORIO DE LAS 400,000 SEÑAS
DE ESPAÑA, ESTADOS HISPANO-AMERICANOS Y PORTUGAL
 Dos voluminosos tomos. Ptas. 25

!!! ESTÁ AGOTANTSE LA EDICIÓ !!!

PELEGRINS À ROMA

VIATJE BUFO-TRÀGICH, EN VERS PER C. GUMÀ
 ILUSTRAT AB DIBUIXOS DE M. Moliné
Preu 2 rals per tot arreu

Federico Balart

Angel Muro

DOLORES

EL PRACTICÓN

POESÍAS
 Un tomo Ptas. 3. Encuadernado Ptas. 5

TRATADO COMPLETO DE COCINA
 Un tomo en 4.º Ptas. 5

LITRÉ Y EL POSITIVISMO

por E. CARO
 Un tomo 8.º Ptas. 3.

A. Bocio
¡ MADRE MIA !
 Monólogo. Precio 2 reales.

Pompeyo Gener

LITERATURAS MALSANAS

Un tomo 8.º Ptas. 4

VENTA DE HIJOS

por M. Barrionuevo
 Ilustración de M. G. Simancas.—Un tomo 8.º Ptas. 3'50

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l'import en libransas del Giro Mútu, ó bé, en sellos de franqueig al editor López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém d' estrayíos, no remetent además 3 rals pel certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas

ARTISTAS MIMICHS

